

τὸ πούλι σου φτερουγίζει
παράξενα;
Ἢ ἀγάπη
μεταφράζεται
ἀγάπη.
Τὸ τραγουδι τῆς τραγουδιέται
σὲ μιὰ παράξενη χώρα.

Ἔνας ἀέρας ποὺ σκοτώνει.

Νατάνιελ Τερν (1928)

Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς

Μιλῶ ἀπὸ τὴν ἄγνοια.
Αὐτὸς ποὺ κάποτε ἔμαθε πολλά, ἀλλὰ μιλάει
ἀπὸ τὴν ἄγνοια.
Ποὺ ἔτρεμε κάποτε κάτω ἀπ' τὸ δάρος τόσης
γνώσης,
έτρεμε καὶ ἔκλαψε καὶ ἔτριξε τὰ δόντια του
καὶ ἄρπαξε
μὲ τὶς γροθιές του ἄκρες ἀπ' τοῦ θρόνου του
τὰ χεῖρα.

Ποὺ κάποτε ἀπόσταξε αὐτὸ τὸ νησί στὰ πρά-
σινα ἄντερα του
ὥπως ἡ φάλαйна ἀποστάζει τὴν κοιλιά της ποὺ
τὴ λένε σάν ξεραθεῖ γκοῖζο κεχειμπάρι—
ἄρωμα γιὰ μακρινὲς φυλές

ποὺ μᾶς νανάγησε.

Μόνον ποὺ καὶ πού, σάν ἀστραπὴ πρὶν ἀπὸ τὸ
μαστίγωμα τῆς βροχῆς,
σὰ χαράκωμα στὸ μάκρος τῆς θάλασσας, κάνουν
μιὰ τέτοια σκέψη:

στὴν κοιλιὰ τῆς φάλαινας ὑπάρχει μέρος γιὰ
παρόμοιο νησί.

Γελάω. Τώρα εἰμαι ἐδῶ. Καθαρίζω τὸ χῶρο.
Τὸ δνομά μου, ἡ ἴδια μου ἡ ὑπαρξὴ
εἶναι τοῦτο: Καθαρίζω τὸ χῶρο. Τοὺς τσα-
λαπατάω μὲ τὰ μαστίγια μου, γελῶντας,
ποὺ πέθαναν πολεμῶντας τὴ φάλαйна μὲ τὸ νη-
σί στὴν κοιλιὰ, χωρὶς νὰ ἐπικρατήσουν,
ποὺ τέλος στρέφανε τὰ ὅπλα μεταξύ τους,
σέρονταν μὲ σπασμούς,
μὲ τοὺς μῦς τοῦ στήθους καὶ τοῦ μάγουλου σάν
πέτρα. Τοὺς τσαλαπατάω
τοὺς μουντζουρώνω, τοὺς μαστιγώνω, τοὺς ξον-
τιαντίνω, τοὺς ξαποστέλλω πάλι ἔξω.

Σοφὲ τραγουδιστὴ τοῦ ἀνέμου μὲ τὴ διχαλωτὴ
οὐρὰ σάν ἄσπρη ἀστραπὴ
καὶ τὸ μαῦρο σου τῆς καρφίτσας μάτι. Πα-
ραδεισένιε γλάρε πάνω στὰ μακρυφτέρου-
γα μαλλιά της.

Εἰμαι ἐγγνώμων. Δέχομαι. Παίρνω τίς προσφο-
ρὲς σου ἀπὸ χοιρινὸ λαρεδί
καὶ τίς μυριάδες ἄνθη τοῦ ψαλιδισμένου φοι-
νικόφυλλου. Παίρνω.
Δέχομαι. Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα σ' εὐχαριστῶ γιὰ
τὰ στήθια στὸ οὐρανὸ
τῶν θυγατέρων μου τοῦ νησιοῦ Νουκακίβα στὶς
Μαρκήζες

ποὺ τὸ ξέρεις σάν τὸν πράσινο κήπο τοῦ
Χέρμαν Μέλδιλλ, τὸν Εἰθηνικό του.

Μερικοὶ λένε πὼς ὁμόρφηνε αὐτὸ τὸν πράσινο
αὐλόγυρο.

Μιλῶ ἀπὸ τὴν ἄγνοια. Θυμᾶμαι λίγο.

—συνεχίζεται

μετάφρ. Κώστας Σπαρτινὸς

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΡΩΣΟΥΣ ΠΟΙΗΤΕΣ

Βλαδίμηρου Σολόδιεφ (1853—1900)

Μὲς στὴν ὁμίχλη τὴν πρωινὴν

Μὲς στὴν ὁμίχλη τὴν πρωϊνὴ μ' ἀδέβαια τὰ
δῆματα
ἐκκίνησα γιὰ μιὰ μυστηριώδη καὶ θαυμαστὴν
ἀκτῇ.

Πάλευεν ἡ αὐγὴ μὲ τὰ στερνὰ τ' ἀστέρια,
ἀκόμη φτεροόγιζαν τὰ ὄνειρα — καὶ κατ' ἀπ'
τῶν ὄνειρων τὴν ἐξουσία
ἰκέτευε ἡ ψυχὴ μου θεοὺς ἄγνωστους.

Στὴν κρύα καὶ διάφανη μέρα, ἀπὸ στρατὶ
μοναχικό,
ὥπως καὶ πρῶτα, δάδισα σ' ἄγνωστη χώρα.
Εἶχε ἡ ὁμίχλη διαλυθεῖ, καὶ καθαρά πιά
βλέποντ' ἐν μάτια,
πόσο τραχὺ ἔναι τὸ βουνήσιο μονοπάτι, καὶ

πόσο ἀκόμη πῶ μακριά,
πάντα μακριά, βίσκετ' αὐτὸ ποὺ εἶχα ὄνει-
ρευτεῖ.

Κι' ὥς τὰ μεσάνυχτα μὲ δῆματ' ἄτρομα
ἀκόμη θὲ νὰ περπατῶ γιὰ τὴν ἀκτὴ ποὺ λα-
χαρῶ,
ἐκεῖ πού, πάνω στὸ βουνό, κατ' ἀπ' ἀστέρια
νέα,

λάμποντας ὅλος ἀπὸ φῶτα, θριαμβικὰ
μὲ περιμένει, ὁ ναὸς ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκαν.

Φιοντόρ Σολογκούμπ (1863—1927)

Τὶ εἶναι τὰ χωριά μας

Τὶ εἶναι τὰ χωριά μας τὰ φτωχά,
ὅλος ὁ χῶρος κι' ὅλος ὁ χρόνος!
Μὰ τοῦ Πατέρα εἶναι πολλὲς οἱ κατοικίες,—